

Imaginace zlatého telete

Rudolf Steiner

Esoterní hodina, Berlín, 22. března 1912

Naše okultní cvičení nás mají přivést k imaginativnímu poznání. Jsou imaginace, kterým mohl v dobách poměrně nedávných porozumět každý žák bez dalšího vysvětlování; dnes nám musí být takové imaginace srozumitelně vyloženy, protože jen velmi málo esoteriků by na jejich význam přišlo samo od sebe. Nyní zde bude uvedena imaginace, která je užitečná pro každého esoterika, jenž má pocit, že navzdory svému úsilí dostatečně nepostupuje vpřed.

Žák nechť si představí, že jeho učitel nebo mistr před ním stojí v podobě Mojžíše - i kdyby měl o této individualitě jen neurčitou představu - a ptá se ho: Ty bys tedy rád věděl, proč nepostupuješ na své esoterní cestě? - Ano. - Dobrá, povím ti to: Je to proto, že vzýváš zlaté tele. - Po těchto slovech spatří žák vedle Mojžíše zlaté tele. Nato nechá Mojžíš vystoupit ze země oheň, jenž zlaté tele spálí na prach. Tento prach vhodí do průzračné vody, která tu je, a dá žákovi této vody smíchané s popelem napít.

Ještě před několika málo staletími by každý esoterik dokázal tomuto obrazu porozumět. Nyní je ho třeba vysvětlit následujícím způsobem.

Budeme-li se ve vzpomínkách vracet zpět, dostaneme se až do bodu, kde naše vzpomínky končí a kde začíná naše vědomí Já. To, co leží před tím, je to, co jsme sami ze sebe udělali v dřívějších inkarnacích a přinesli si to do této inkarnace. To je to zlaté tele, které vzýváme, aniž to víme - naše schránová přirozenost.

Nyní si žák v obrazu na místě zlatého telete představí sám sebe jako dítě, které dosud nemá vědomí Já. Pronikne se vědomím, že to, co pociťuje jako své Já, není nic jiného než luciferské působení; neboť obvyklé vědomí Já se zakládá na vzpomínce a vzpomínka je luciferskou silou, protože Luciferovým úkolem je přenášet minulé do

přítomnosti. Jestliže ze sebe to, co máme v důsledku působení Já, oddělíme, zbude to, co jsme si přinesli z jiných pozemských životů.

Někomu se to může jevit jako tvrdé, má-li si něco takového představovat, avšak bez takovýchto striktních pojmů nebudeme schopni stanout před strážcem prahu.

Pak necht' si žák skutečně představí, jak ten oheň spálí tuto dětskou postavu, podobu dítěte, kterou je on sám; pouze mezitím poněkud vyrostl, ale v podstatě je stále ještě touto schránovou přirozeností, kterou bylo i to dítě, jen k tomu přistoupila iluze Já. Vidí, jak se forma mění v prach, a díky tomu v něm má vyvstat silné vědomí toho, že všechno, co je zde v podobě těchto schrán fyzického, éterného a astrálního těla, mu má být lhostejné, jako by to byla jen hromádka popela, tak lhostejné, jako je sochaři lhostejná hlína, dokud z ní něco neudělá. Své fyzické tělo, formu, vnější podobu, své éterné tělo s pamětí i své astrální tělo se sympatiemi a antipatiemi, to všechno si musí odmyslet nebo si to představit jako hromádku prachu.

Možná to člověk nebude moci v životě hned uplatnit v praxi. Není tím myšleno, že máme člověku, k němuž jsme pocíťovali antipatii, náhle padnout kolem krku; provádíme-li však tuto imaginaci jako cvičení, musíme se dokázat antipatie zbavit.

A prach se vhodí do čiré vody božské substance, takové, jakou byla, než v ní zapracovala luciferská síla. Tak má být schránová přirozenost obětována a navracena božské substanci. Esoterik však dospěje také k názoru, že všechno, co je teď pro něj jen hromádkou prachu, bylo přesto utvořeno z ducha. Podobu jeho těla vymodeloval duch, duch ho učinil tím, čím je teď co do formy. A to, co z něj duch učinil, má vzít zase k sobě. Vodu, v níž byl prach rozpuštěn, má opět pít. Po spálení zlatého telete, jeho proměnění v prach a rozpuštění ji zde bude mít čirou. Když to provede, pocítí, že celé jedno místo v něm jako by bylo zprvu prázdné; je to místo, kde jinak sídlí Já - cítí, jak se toto místo vyprazdňuje. Pak se člověk může buďto stát buddhistou a vstoupit do oblasti, pro niž by se měl cítit příliš vznešený: do mimozemské sféry zvané nirvána. Anebo může dospět k novému vědomí Kristova impulzu a cítit, jak tento impulz proudí do vyprázdněného místa jeho Já.

Kristus by nikdy nebyl mohl přijít na Zemi do hebrejského národa, kdyby Mojžiš nebyl zničil a do vody vhodil zlaté tele a tuto vodu nedal pít dětem Izraele.

Není to míněno tak, že by člověk měl tuto imaginaci provádět denně, nýbrž vždy po uplynutí určitého času, například za tři, čtyři nebo šest týdnů. Tato imaginace je v podstatě opět objasněním naší rosikruciánské průpovědi.

GA 266/II